

Høring – hjemler for finansiering av matforvaltning samt tekniske lovtilpasninger i dyrevernavloven og helsepersonelloven

Innledningsvis vil Dyrebeskyttelsen Norge presisere at hensynet til dyrenes velferd ikke må forsvinne i Mattilsynets allsidige arbeidsfelt. Det økende antall dyretragedier tilsier tvert imot at arbeidet med dyrevelferd må tilgodeses med økte ressurser.

Dyrebeskyttelsen Norge har for øvrig bare et par kommentarer til denne høringen, da vi mener at vurderingen av hvordan Mattilsynet skal finansieres, faller utenfor vårt arbeidsfelt.

Vedr. punkt 5.3., ”Særskilte merknader til bestemmelsen”

Som påpekt i tidligere høring, mener Dyrebeskyttelsen Norge det er feil å oppheve tredje ledd i Dyrevernavlovens § 27 om Dekking og fordeling av utgifter. Her heter det at

Staten dekkjer utgiftene med arbeidet til dyrevernavnemnda, inkludert skyss-, kostpengar, og godtgjersle til medlemene, sekretæren og eventuell sakkunnig, i samsvar med gjeldande satsar.

Dyrevernavnemndene er ment å eksistere også i Mattilsynet. Forholdene må da legges til rette slik at disse kan utføre sitt arbeid. Det er urimelig å forvente at medlemmene av nemnden selv skal dekke utlegg de har i tjeneste.

Vedr. punkt 6.1., ”Gjeldende rett”

Vi siterer fra høringen:

Dyrehelsepersonellsets overordnede plikter er

- å arbeide for velferd og sunnhet hos dyr, herunder **viltlevende bestander**. (vår utheving)

Dette bør da også omfatte viltlevende bestander av dumpede kjæledyr. Bl.a. villkatter. (betegnelse brukt i offentlige etater. Dyrebeskyttelsen Norge har forsøkt å innføre begrepet ”eierløse” eller ”hjemløse” katter, uten å møte gehør for dette).

Dyrebeskyttelsen Norge ber departementet instruere sine underordnede om dette punkt. I dag hersker det stor usikkerhet om hvem som har ansvaret for velferden hos skadet vilt og dyr uten eier.

Vi viser samtidig til Dyrevernavlovens § 6, om det samme. Her heter det:

§ 6. Hjelp.

Råkar nokon på eit dyr som synleg er sjukt, skadd eller hjelpelaust, skal han hjelpe det så langt råd er. Let det seg ikkje gjera å gjeva hjelp eller god nok hjelp og dyret er eit husdyr, tamrein eller storvilt, skal han snarast råd er seia frå til dyret sin eigar eller innehavar eller til næraste politi.

Når det er klart at dyret ikkje kan leva eller verta godt att, kan kvar den som råkar på det, taka livet av dyret med det same i samsvar med reglane i § 10, såframt det trengst for å spare det for meir lidning. Den som tek livet av husdyr, tamrein eller storvilt, skal snarast råd er melda frå til næraste politi. Husdyr, tamrein og storvilt må ikkje avlivast etter denne føresegna dersom det let seg gjera å få tak i eigar eller innehavar, veterinær eller politi innan rimeleg tid.

Utgiftene med tiltak etter denne paragrafen skal staten betala, men pengane kan krevjast att hjå eigaren eller innehavaren.

I hht. Dyreverloven og Lov om veterinærer og annet dyrepersonell, har altså veterinærer en hjelpeplikt for eierløse dyr og vilt. Og utgiften skal dekkes av det offentlige, ikke private, frivillige organisasjoner som bl.a. Dyrebeskyttelsen Norge. Det må tas høyde for disse utgiftene når inntjeningsmuligheter (gebyrer, avgifter eller om utgiftene dekkes av staten) diskuteres.